

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci navrhovatele: **Přípravný výbor občanského sdružení Rozhodčí soud při EACCL**, Štěpánská 633/49, Praha 1, zast. JUDr. Luděkem Lisse, Ph.D. LL.M., bytem Rakovník, Čsl. Legií 1872, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7 o návrhu navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 420/2008,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 10. 12. 2008 u Městského soudu v Praze žalobu ve věci registrace občanského sdružení „Rozhodčí soud při EACCL“, současně s podáním žaloby nebyl uhrazen soudní poplatek. Žalobce byl proto vyzván k úhradě soudního poplatku (č. j. 9 Ca 420/2008 - 13), výzvu převzal žalobce do vlastních rukou dne 30. 1. 2008. Soudní poplatek uhradil žalobce dne 3. 2. 2009. Dne 11. 2. 2009 učinil žalobce doplnění žaloby. Dne 7. 4. 2009 zaslal Městský soud v Praze kopii žaloby včetně jejího doplnění žalovanému, současně vyžádal spisový materiál. Vyjádření žalovaného včetně správního spisu bylo doručeno Městskému soudu v Praze dne 17. 6. 2009. Dne 29. 6. 2009 bylo vyjádření žalovaného zasláno žalobci; žalobce dne 27. 7. 2009 doručil Městskému soudu v Praze repliku k vyjádření žalovaného, tato byla zaslána žalovanému dne 14. 9. 2009. Žalovaný zaslal své vyjádření k replice dne 2. 10. 2009. Ze soudního spisu dále vyplynulo, že žalobce i žalovaný vyslovili souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Žalobce podal dne 30. 11. 2009 u Městského soudu v Praze návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu ve smyslu ust. § 174a zákona č. 6/2002 Sb., v němž namítá, že Městský soud dosud ve věci nerozhodl, ačkoli tak může učinit pouze na základě jemu předložených písemných důkazů, když byl dán souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání. Navrhovatel požaduje, aby bylo Městskému soudu uloženo rozhodnout do 30 dnů ode dne doručení návrhu o podané žalobě. Dne 8. 12. 2009 byl návrh postoupený Městským soudem v Praze doručen Nejvyššímu správnímu soudu; Městský soud v Praze ve svém vyjádření navrhl jeho zamítnutí, neboť má za to, že z obsahu spisu a učiněných procesních úkonů vyplývá, že k nedůvodným průtahům v řízení nedochází.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci nedůvodné průtahy v řízení před Městským soudem v Praze neshledal, vycházel přitom z následujících skutečností:

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Za průtahy v řízení lze označit ty postupy (či mnohdy již excesy) soudní osob (soudců, vyšších soudních úředníků, soudních tajemníků, justičních čekatelů a jiných soudních zaměstnanců), které jsou neslučitelné s platnou právní úpravou nebo přímo této úpravě odporují. Mezi nejčastější pochybení náleží průtahy v řízení způsobené např. zbytečným prováděním různých procesních úkonů, odročování jednání, nadbytečným (neúčelným) dokazováním či nezvládnutím procesní situace vyvolané účastníkem řízení, který má snahu řízení (z různých důvodů) prodlužovat. Nejzávažnější jsou pak případy, kdy soudce pro složitost případu jeho řešení raději odkládá, vyřizuje případy méně skutkově či právně náročné, aby raději prostřednictvím těchto případů měl určitý počet skončených (vyřízených) věcí.

Zákonodárce v žádném z obecných procesů nestanovil lhůtu k jeho provedení. Proto při posouzení přiměřenosti doby řízení je třeba zvažovat okolnosti konkrétního případu, zejména složitost dané záležitosti, jakož i chování účastníků řízení, zejména pak žalobce. Ústavní soud (v nález ze dne 30. 11. 2005, sp. zn. IV. ÚS 392/05, publ. pod č. 218, sv. 39 SbNU, str. 311; nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) uvedl, že „[p]ro účely posuzování průtahů v řízení je nicméně klíčovým faktorem skutečnost, zda průtahy spočívají toliko na straně státní moci (soudu) nebo jsou vyvolávány také jednáním účastníků řízení či přímo stěžovatelem.“

Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2004, č. j. Aprk 1/2004 - 58, vyplývá, že pokud soud učiní veškeré nezbytné procesní úkony pro přípravu rozhodnutí ve věci samé a napadlé věci vyřizuje zásadně v pořadí, v jakém mu byly doručeny, není možné mu z pouhé skutečnosti, že z důvodu projednávání a rozhodování přednostních návrhů na zahájení řízení a starších věcí (§ 56 s. ř. s.) nenařídil jednání ve věci mladší jednoho roku, důvodně vytýkat průtahy v řízení.

Podle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích se soud při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu. Dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je - li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Podle ust. § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích, pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Pokud tedy jde o jednotlivá uvedená hlediska v daném případě, je již z okolnosti, že žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas s upuštěním od ústního jednání zcela legitimní, aby soud soustředil písemné důkazní materiály, na jejichž základě má být rozhodnuto tak, aby nebylo pochybností o stavu věci a aby mohli účastníci řízení uplatnit svá procesní práva – k věci se vyjádřit, která jim zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní přiznává (srov. § 74 cit. zákona). Městský soud tak postupoval zcela v souladu se zákonem, zaslal-li žalobu, resp. doplnění žaloby žalovanému, poté vyjádření žalovaného žalobci, který na ně opět reagoval, následně bylo opět zasláno stanovisko žalobce žalovanému. Procesní úkony přitom činil městský soud

bez zbytečných průtahů. Pokud jde tedy o délku řízení, nelze ji vyjádřit numericky, neboť je podmíněna objektivně dílem charakterem projednávané věci, dílem chováním samotného žalobce i žalovaného. Městskému soudu tak nelze přičítat k tíži délku řízení, která je dána uplatňováním procesních práv účastníků, jak tomu bylo i v projednávané věci.

Nejvyšší správní soud na základě posouzení rozhodných skutečností, vyplývajících ze soudního spisu, neuznal návrh navrhovatele jako oprávněný, navrhovatel nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu